

Wiadomości KSN

Biuletyn Informacyjny Krajowej Sekcji Nauki NSZZ "Solidarność"

Nr. 3 (72)

marzec

2002 r.

Solidarność

"Wiadomości KSN" są dostępne na stronie internetowej KSN Online pod adresem: //www.solidarnosc.org.pl/~ksn

Serdeczne życzenia

Wesołych Świąt

oraz

Zdrowia,

Szczęścia i Radości

ze

Zmartwychwstania

Chrystusa

składa Redakcja

"Ja Jestem Zmartwychwstaniem i Życiem.
Kto we mnie wierzy, choćby i umarł żyć będzie"
(J 11,25)

SPIS TREŚCI

Nekrologi.
Wybory do RGSzW.
Sprawozdania z działalności Komisji KSN.
Nadesłane z Komisji Zakładowych
Podsumowanie "Małej Ankiety" placowej
Akcja EI na rzecz bezpłatnej edukacji.
Z prac Komisji Interwencji:
Szkolnictwo wyższe w Grecji – R. Mosakowski

Z głębokim żalem żegnamy
Zmarłą w dniu 20 lutego 2002 r. po długiej i ciężkiej chorobie

Ś. † P.

IRENĘ BIELSKĄ

Naszą koleżankę z NSZZ "Solidarność"
dobrego i wrażliwego człowieka, która całe swoje życie poświęciła działaniu na rzecz innych ludzi,
współuczestniczyła w tworzeniu niezależnego ruchu związkowego w 1980 roku,
po grudniu 1981 roku działała w jego tajnych strukturach,
a po 1989 włączyła się całym sercem w odbudowę ruchu związkowego pracowników nauki –
Krajowej Sekcji Nauki NSZZ "Solidarność" i Ogólnopolskiej Komisji Porozumiewawczej NSZZ "S" PAN,
a następnie Krajowej Sekcji NSZZ "S" PAN, w której pracowała do końca.

Przewodniczący i Rada
Krajowej Sekcji Nauki NSZZ "Solidarność"

Z głębokim żalem żegnamy

Ś. † P.

Dr inż. ANDRZEJA SOBAŃSKIEGO

twórcę NSZZ "Solidarność" śląskiego środowiska naukowego,
pełniącego wiele ważnych funkcji w NSZZ "Solidarność",
oddanego bez reszty sprawom Ojczyzny.

Rodzinie wyrazy głębokiego współczucia składają

Przewodniczący i Rada
Krajowej Sekcji Nauki NSZZ "Solidarność"

dr inż. Andrzej Oskar Sobański
pracownik naukowy Politechniki Śląskiej

27 lutego 2002 r. odszedł od nas nagle doktor inżynier Andrzej Oskar Sobański pracownik naukowo-dydaktyczny Wydziału Inżynierii Materiałowej, Metalurgii i Transportu Politechniki Śląskiej.

Urodził się 8 listopada 1939 roku w Warszawie. Syn żołnierza Armii Krajowej, więźnia na Pawiaku, zamordowanego w Majdanku w roku 1942.

Całe swoje życie zawodowe związał z Politechniką Śląską, pracując w Katedrze przeróbki Plastycznej Wydziału Mechanicznego w Gliwicach, a następnie w Wydziale Inżynierii Materiałowej, Metalurgii i Transportu w Katowicach.

Współzałożyciel i wybitny działacz NSZZ "Solidarność". W latach 1980 – 1982 w Ośrodku Naukowo-Dydaktycznym Politechniki Śląskiej w Katowicach. W okresie 1982 do końca stanu wojennego jako Przewodniczący Diecezjalnego Biskupiego Komitetu Pomocy Więźniom i Internowanym niósł pomoc i pocieszenie rodzinom represjonowanym, odwiedzał obozy internowanych. Z tego okresu zapisał się w wdzięcznej pamięci internowanych i represjonowanych z terenu Śląska ich rodzin i dzieci dla których organizował letnie kolonie w Krasicy. Jego odwaga, poglądy i postawa były dla nas wzorem i oparciem.

Przewodniczący komisji Zakładowej Politechniki Śląskiej w latach 1991-1997. Od 1995 roku Delegat na Walne Zebranie Delegatów Regionu Śląsko-Dąbrowskiego i Delegat na Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ "Solidarność". W latach 1996-1998 Członek Zarządu Regionu Śląsko-Dąbrowskiego. Od 1998 roku działacz struktur wojewódzkich i krajowego Ruchu Społecznego Akcji Wyborczej Solidarność. W kadencji Sejmowej 1998-2001 pełnił funkcję Kierownika Biura Poselskiego posła Mariana Krzaklewskiego.

Wierny ideałom Solidarności, był zawsze pogodny, życzliwy, przyjacielski i odpowiedzialny, chętny do niesienia pomocy. Angażował się całym sercem w to co robił pozostając zawsze w cieniu. Pozostanie na zawsze w naszej pamięci jako człowiek wyjątkowy.

Komisja Zakładowa NSZZ "Solidarność"
Politechniki Śląskiej

Rada Główna Szkolnictwa Wyższego

Trwają wybory elektorów i członków Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego. RGSzW jest jedynym organem przedstawicielskim szkolnictwa wyższego w Polsce. W świetle nowych rozwiązań prawnych jej kompetencje nie są już tak szerokie jak to było w ubiegłych latach (np.: powstanie odrębnej komisji Akredytacyjnej przy ministrze MENiS) niemniej działalność Rady jest nadal istotna.

Rada składa się z 30 członków. Są to: przedstawiciele nauczycieli akademickich tzw. samodzielnych - 21 osób, 6-ciu przedstawicieli doktorów oraz 3 studentów. Kadencja Rady trwa 3 lata i rozpoczyna się 1 stycznia.

Do dnia 30 czerwca 2002 r. mają być przeprowadzone w uczelniach lub okręgach wyborczych wybory elektorów.

Wybory elektorów przeprowadza uczelniana komisja Wyborcza, ta sama która organizuje wybory władz uczelni (rektora). Senat uczelniany może jednak powoływać odrębną Komisję Wyborczą dla przeprowadzenia wyboru elektorów.

Doświadczenia niektórych uczelni pokazują, że wybory elektorów do RGSzW nie cieszą się zbytnim zainteresowaniem społeczności akademickiej. Grozi to niebezpieczeństwem wyboru elektorów i być może członków Rady wypromowanych przez wąską grupę interesów nie koniecznie korzystnych dla naszego środowiska.

Zachęcamy więc do zainteresowania się procedurą wyborczą: kandydatami i terminami.

W dniu 21.II.2002 r. Rada Główna Szkolnictwa Wyższego ustaliła następujący kalendarz wyborczy.

(Red.)

Załącznik nr 1
do Uchwały nr 496/2002 RGSzW z dnia 21 lutego 2002 r.

Kalendarium wyborcze:

XII.2001 r.	Określenie przez RG sposobu i trybu wyborów; Rozesłanie zasad i trybu do uczelni.
II.2002 r.	Uchwalenie przez RG regulaminu wyborczego; Rozesłanie do uczelni regulaminu wyborczego; Powołanie przez RG CKW RG.
III.2002 r.	Ustalenie przez RG wykazu okręgów wyborczych.
IV.2002 r.	Przyporządkowanie uczelni wybierających elektorów w okręgach wyborczych – do okręgów; Ustalenie w porozumieniu z władzami uczelni, w których z nich odbędą się okręgowe wybory elektorów oraz które z uczelni będą gospodarzami ogólnopolskich spotkań wyborczych; Rozesłanie do uczelni pozostałej dokumentacji wyborczej
do 30.VI.2002 r.	Wybór elektorów w uczelniach i w okręgach wyborczych.
do 31.VII.2002 r.	Przekazanie przez uczelnie oraz szkoły “prowadzące” okręgowe wybory - do CKW RG list wybranych elektorów wraz z protokołami wyborów.
do 15.IX. 2002 r.	Stwierdzenie przez CKW RG prawomocności wyboru elektorów.
do 15.X.2002 r.	Wyznaczenie 15 przedstawicieli RG na ogólnopolskie zebrania wyborcze. (9-kurie profesorskie i 6-doktorskie).
do 30.X.2002 r.	Przesłanie za pośrednictwem władz uczelni lub bezpośrednio elektorom informacji o elektoracie w danej grupie uczelni i kurii oraz o szczegółach związanych z wyborami członków RG.
28.XI.2002 r.	Ogólnopolskie zebrania wyborcze do RG.
19.XII.2002 r.	Ostatnie zebrania RG VII kadencji. Sprawozdanie CKW RG o wynikach wyborów do RG VIII kadencji.
3.I.2003 r.	Zebranie konstytucyjne RG VIII kadencji.

**Nauczyciele akademicy (pełnozatrudnieni)
wg grup uczelni uczestniczących w wyborach do RG
(wg. stanu na 31.12.2000 r.)***

Grupa uczelni	Profesorowie i doktorzy habilitowani	%	Pozostali nauczyciele akademicy	%	W tym docenci i adiunkci bez habilitacji	%	Mandaty	
							z poz.2	z poz. 4
1	2	3	4	5	6	7	8	9
1."Uniwersytecka	6 520	34,1	18 265	38,2	7 757	30,6	7	2
2."Techniczna"	3 548	18,6	11 239	23,5	7 401	29,3	4	1
3."Medyczna"	1 605	8,4	6 328	13,3	3 277	13,0	2	1
4."Rolnicza"	1 393	7,3	3 442	7,2	2 146	8,5	1	1
5."Ekonomiczna"	700	3,7	1 668	3,5	764	3,0	1	W grupie 1
6."Pedagogiczna"	675	3,5	1960	4,1	1 210	4,8	1	W grupie 1
7."Artystyczna"	1 015	5,3	852	1,8	501	2,0	1	W grupie 1
8."WF"	239	1,3	907	1,9	445	1,8	1	W grupie 3
9."Nieakademicka"	3 422	17,9	3 107	6,5	1 805	7,1	2	1
Razem:	19 117	100,1	47 768	100,0	25 306	100,1	21	6

*wg. powielanego opracowania MEN pt. "Szkolnictwo wyższe 2000 – dane podstawowe", skorygowanego o zmiany organizacyjne przeprowadzone w 2002 r.

Poniżej zamieszczamy w dalszym ciągu nadchodzące do Biura Krajowej Sekcji Nauki NSZZ "Solidarność" stanowiska i wystąpienia organizacji zakładowych solidarnościowych szkół wyższych protestujące przeciwko próbie przekreślenia uchwalonego w lipcu 2001 r. systemu poprawy wynagrodzeń w państwowym Szkolnictwie Wyższym. (RED.)

**Komisja Zakładowa NSZZ "Solidarność"
Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego
Warszawa, ul. Nowoursynowska 166**

Warszawa, 30.01.2002 r.

**Premier Rządu Rzeczypospolitej Polski
Pan Leszek Miller
Al. Ujazdowskie 1/3, 00-950 WARSZAWA**

Komisja Zakładowa NSZZ "Solidarność" Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego składa protest przeciwko projektowi Ustawy - przedłożonej przez rząd - wstrzymującej aż do 1 września 2003 r. realizację II i III etapu podwyżek płac w szkolnictwie wyższym oraz wstrzymującej waloryzację płac aż do 2004 r.

Popieramy opinię Krajowej Sekcji Nauki NSZZ "Solidarność" w tej sprawie z dnia 03.12.2001 roku i stanowisko Przewodniczącego Krajowej Sekcji Nauki NSZZ "Solidarność" Janusza Sobieszcańskiego wyrażone na posiedzeniu Komisji Sejmowej Edukacji, Nauki i Młodzieży w dniu 06.12.2001 roku.

Przewodnicząca K.Z. NSZZ "S" SGGW
/-/ Anna Gołębiowska

SPRAWOZDANIA Z DZIAŁALNOŚCI KOMISJI I ZESPOŁÓW KSN

Sprawozdanie z działalności Komisji ds. Interwencji KSN NSZZ "S" w kadencji 1998 – 2002 za okres od lipca 1998 r. do listopada 2000 r.

Komisja Interwencji KSN została powołana do życia w styczniu 1996 r. Cele i zasady działania tej Komisji zostały określone przez jej przewodniczącego i zatwierdzone przez Prezydium i Radę KSN. Zgodnie z tymi ustaleniami Komisja zajmuje się:

1. Udzielaniem pomocy w indywidualnych przypadkach naruszania prawa pracy przez pracodawców zaczynając od interwencji bezpośrednio u pracodawców aż do wniesienia spraw do sądów pracy i reprezentowania pracowników w tych sądach na podstawie art. 465 K.p.c..
2. Udzielaniem pomocy Komisjom Zakładowym w przypadku naruszania przez pracodawców prawa pracy, prawa związkowego, a także przy negocjowaniu regulaminów i układów zbiorowych pracy.
3. Udzielaniem pomocy Komisjom Zakładowym w rozwiązywaniu sporów zbiorowych uczestnicząc w nich w charakterze negocjatora, mediatora lub eksperta.
4. Udzielaniem porad prawnych członkom związku i Komisjom Zakładowym.
5. Prowadzeniem szkoleń z szeroko pojętego prawa pracy.

Specyfika zadań Komisji - każda sprawa wniesiona do Komisji jest sprawą incydentalną - prowadzi do tego, że w rzeczywistości w przypadku interwencji u pracodawcy komisja interwencji działa w składzie: Przewodniczący Komisji z ramienia KSN-u i Komisja Zakładowa reprezentująca interesy pracowników. Również większość interwencji sądowych odbywa się na wniosek Komisji Zakładowych i często przy udziale ich przedstawicieli.

Przewodniczący Komisji korzysta z pomocy prawnej wybitnych znawców prawa pracy (w tym sędziów Sądu Najwyższego, przedstawicieli Rzecznika Praw Obywatelskich itd.).

Przewodniczący Komisji współpracuje również, jeśli zajdzie potrzeba, z Zarządami Regionów. Współpraca taka miała miejsce z Regionem Ziemi Łódzkiej, z Regionem Mazowsze, z Regionem Dolnośląskim i z Regionem Ziemi Słupskiej. W każdym z tych przypadków regiony zwracały się do KSN-u z prośbą o pomoc.

Na prośbę Przewodniczącego Sekretariatu Kultury i Środków Przekazu, za zgodą Prezydium KSN, przewodniczący Komisji wspomagał prawnie i interwencyjnie organizacje związkowe zrzeszone w tym Sekretariacie.

Przewodniczący Komisji nie podejmował żadnych działań bez wiedzy i zgody Prezydium lub Przewodniczącego KSN.

Z prośbami o pomoc zwracały się do Komisji Interwencji Komisje Zakładowe szkół wyższych, instytutów PAN, JBR-ów i inne z całej Polski, jak również pracownicy tych instytucji.

W sprawozdawczym okresie przewodniczący Komisji odpowiedział na ok. 1000 listów (e-mail) przysyłanych przez Komisje Zakładowe i członków związku. Pytania zawarte w tych listach dotyczyły na ogół spraw interwencyjnych - prośby o opinie prawne, o interwencje itd. Oprócz tego w trzech sprawach dotyczących zwolnienia z pracy członka Rady KSN, zwolnienia z pracy adiunkta w UMCS i fałszerstwa naukowego w Akademii Medycznej we Wrocławiu korespondencja obejmuje łącznie 154 listy (e-mail).

Przewodniczący Komisji wysłał w tym okresie ok. 120 oficjalnych pism - wystąpień do sądów pracy, do ministrów, rektorów wyższych uczelni i dyrektorów instytutów naukowych.

Przewodniczący Komisji uczestniczył w roli mediatora lub negocjatora w 6-ciu sporach zbiorowych - wszystkie zakończone pomyślnie:

1. w Polskim Radio SA,
2. w Zamku Królewskim w Warszawie,
3. w Muzeum Archeologii w Warszawie,
4. w Instytucie Nawozów Sztucznych w Puławach,
5. w Instytucie Problemów Jądrowych w Świerku,
6. w Pomorskiej Akademii Pedagogicznej w Słupsku.

Przewodniczący Komisji uczestniczył (lub uczestniczy) w opracowaniu i negocjowaniu 12 Zakładowych Układów Zbiorowych Pracy.

Przewodniczący Komisji 23 razy uczestniczył w rozmowach Komisji Zakładowych z pracodawcami dot. przestrzegania prawa pracy i prawa związkowego oraz stosowania normy 50%.

Przewodniczący Komisji w 17 sprawach występował w charakterze pełnomocnika procesowego w obronie praw pracowniczych. Pięć procesów jeszcze się toczy. W jednym przypadku Przewodniczący Komisji zrezygnował z reprezentowania pracownika przed sądem (w toczącym się procesie). Jeden proces został przegrany - została wniesiona kasacja do Sądu Najwyższego. Dotyczy to bezprawnego odwołania z funkcji pracownicy Uniwersytetu w Białymstoku skutkującego rozwiązaniem stosunku pracy. W ośmiu przypadkach pracodawcy po skierowaniu przez KSN sprawy do sądu pracy rezygnowali z procesowania się i podpisywali ugodę.

Przewodniczący Komisji w 1999 r. zorganizował i przeprowadził szkolenia z prawa pracy - łącznie 24 godz. wykładów. W wykładach uczestniczyło średnio po ok. 45 osób. Konspekty z tych szkoleń były drukowane w "Biuletynie KSN". Wadą tych szkoleń było to, że nie uczestniczyły w nich te same osoby, chociaż szkolenia te tworzyły zamknięty cykl.

Przewodniczący Komisji do końca 1999 r. pełnił w każdy wtorek dyżury interwencyjne w siedzibie KSN udzielając porad prawnych.

Przewodniczący Komisji został w roku 2000 powołany na eksperta Sejmowej Komisji Edukacji, Nauki i Młodzieży i uczestniczył w pracach tej komisji przy opracowywaniu ustawy o zmianie ustawy o jednostkach badawczo-rozwojowych.

W sprawozdawanym okresie Komisja Interwencji opublikowała w "Biuletynie KSN" kilkanaście artykułów dotyczących zagadnień prawnych interesujących naszych członków.

Wielką pomocą w działalności Komisji Interwencji służyła Pani mec. Łucja Bartold-Studniarska, z którą Przewodniczący Komisji, w razie potrzeby, uzgadniał wykładnię prawa.

c.d. sprawozdania obejmujący okres do lutego 2002 r.

Komisja Interwencji w dalszym ciągu prowadziła działania opisane w poprzednim sprawozdaniu. Niektóre sprawy sądowe, o których pisałem poprzednio, zakończyły się już wyrokami:

1. Sąd Najwyższy w sprawie przeciwko Uniwersytetowi w Białymstoku przyznał rację stanowisku reprezentowanemu przez Komisję Interwencji uznając, oprócz stwierdzenia dopuszczalności rozpatrywania przez sądy powszechne sporów ze stosunku pracy z powołania, iż **żaden pracownik szkoły wyższej nie może być zatrudniony na podstawie powołania** i uchylił orzeczenia sądów I i II instancji odrzucające powództwo. W styczniu 2002 r. sąd rejonowy w Białymstoku zasądził na rzecz powódki kwotę w wysokości ok. 14000 zł. Wyrok nie jest jeszcze prawomocny.
2. Sąd Okręgowy w Warszawie utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego, przywracający do pracy asystenta, który nie obronił pracy doktorskiej w terminie 8 lat, i z którym z tego powodu Rektor rozwiązał stosunek pracy. Ponieważ asystent ten w dającym się przewidzieć terminie obroniłby (i obronił) pracę doktorską, sąd uznał, że działanie rektora było sprzeczne z zasadami współzycia społecznego określonymi klauzulami generalnymi art. 8 KP. W uzasadnieniu wyroku sąd podał: *"że prawny obowiązek wypowiedzenia przez rektora stosunku pracy asystentowi (adiunktowi), który w okresie ośmiu lat nie uzyskał stopnia naukowego doktora nie może być rozumiany jako bezwzględny nakaz dokonania tej czynności w każdym przypadku. Granice jego wykonywania wyznaczają normy prawa pracy o zasadniczym charakterze oraz klauzule generalne - normy odsyłające do akceptowanych społecznie reguł pozaprawnych."* (sygn. akt XII Pa 23/01, 24 kwietnia 2001 r.). Sąd zasądził również na rzecz powoda wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy.
3. Sprawa wypowiedzenia umowy o pracę przewodniczącemu komisji zakładowej w jednym z JBR-ów została wycofana z sądu. Pracodawca wycofał za zgodą powoda wypowiedzenie.
 - Obecnie toczą się sprawy sądowe przeciwko Polskiej Akademii Nauk - 4 sprawy; w szkołach wyższych - 3 sprawy; w JBR-ach - 2 sprawy; przeciwko Telewizji Polskiej S.A. - 1 sprawa, przeciwko innym pracodawcom - 6 spraw.
 - Komisja Interwencji przedstawiła opinię prawną dot. prawa do odprawy emerytalnej osób, które podczas pozostawania w stosunku pracy pobierały świadczenia emerytalne lub rentowe. Opinia ta (opublikowana w "Wiadomościach KSN") stanowi podstawę do wystąpienia do sądu pracy z roszczeniem o wypłatę odprawy. Już dwie sprawy zakończyły się wyrokami przyznającymi takie odprawy.
 - Komisja Interwencji we współpracy z Komisją ds. Socjalnych i Warunków Pracy opracowała i negocjowała regulaminy ZFŚS dla KUL-u i dla Muzeum i Instytutu Zoologii PAN.
 - Komisja Interwencji opracowała i negocjowała regulamin premiowania pracowników w Akademii Medycznej w Białymstoku.
 - Komisja Interwencji pomagała w opracowaniu i negocjowaniu zakładowych układów zbiorowych pracy m.in. w: Ośrodku Badawczo-Rozwojowym Izotopów w Świerku, Instytucie Elektrotechniki w Warszawie itd.
 - Komisja Interwencji wspomagała działania Komisji Zakładowych przy zwolnieniach grupowych m.in. w KUL; w Akademii Medycznej w Łodzi, w IHAR w Radzikowie prowadząc tam również kilka spraw w sądzie pracy - wszystkie zakończone pomyślnie.
 - Przewodniczący Komisji Interwencji był powołany na eksperta Sejmowej Komisji Edukacji, Nauki i Młodzieży przy opracowywaniu ustawy o zmianie ustawy o szkolnictwie wyższym.
 - Komisja Interwencji wraz z zespołem eksperckim opracowała na początku 2001 r. założenia do Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla szkolnictwa wyższego i rozpoczęła tworzenie tego układu. Niestety, nie doszło do opracowania ostatecznej wersji układu.
 - Komisja Interwencji we współpracy z Przewodniczącym Krajowej Sekcji Nauki Januszem Sobieszkańskim i Przewodniczącym Krajowej Sekcji Nauki JBR-ów Jerzym Dudkiem podjęła skuteczne działania zapobiegające likwidacji dwóch instytutów badawczo-rozwojowych.
 - Komisja Interwencji opracowała program szkolenia z prawa pracy z uwzględnieniem zagadnień dot. Zakładowych Układów Zbiorowych Pracy. Szkolenia rozpoczną się prawdopodobnie w kwietniu 2002 r.

Komisja Interwencji udzielała dziennie średnio dwóch porad prawnych i opracowywała również średnio dwie opinie prawne tygodniowo.

Przewodniczący Komisji Interwencji
/-/ Edward Krauze

**Sprawozdanie z działalności Komisji ds. Legislacyjnych
Krajowej Sekcji Nauki NSZZ "Solidarność"
w kadencji 1998/2002**

W powołanym okresie Komisja ds. Legislacyjnych KSN pracowała w następującym składzie:

Krystyna Andrzejewska **przewodnicząca**

Członkowie:

Jarosław Mikołajewicz	UAM Poznań
Wojciech Mitkowski	AGH Kraków
Kazimierz Świrydowicz	UAM Poznań

Komisja w minionym okresie:

- **przygotowała** projekt uchwały nr ... Rady Krajowej Sekcji Nauki NSZZ "Solidarność" w sprawie wprowadzenia regulaminu posiedzeń Rady Krajowej Sekcji Nauki NSZZ "Solidarność" oraz Prezydium KSN,
- **przygotowała** projekt Zarządzenia ... w sprawie zasad i trybu przyznawania pracownikom oraz uczestnikom dziennych studiów doktoranckich dodatków za prace wykonywane w warunkach szkodliwych dla zdrowia lub uciążliwe,
- **przygotowała** razem z Przewodniczącym Komisji ds. płac Panem Jerzym Żurakiem projekt stanowiska w sprawie uprawnień Rektora Uczelni i zakładowych organizacji związkowych wynikających z art. 27 ust. 3 ustawy z dnia 23 maja 1991 roku o związkach zawodowych. Projekt został zaprezentowany w trakcie negocjacji w Ministerstwie Edukacji Narodowej dotyczących sporu płacowego w Uniwersytecie Łódzkim w 1998 roku. Stanowisko to zostało również wpisane do listu Ministra Edukacji Narodowej skierowanego do Rektorów Uczelni w sprawie podwyżek płac w 1999 roku i nadal jest wpisywane,
- **opiniowała** zmiany proponowane w: Kodeksie pracy, ustawy o wynagradzaniu pracowników państwowej sfery budżetowej oraz innych ustaw pośrednio dotyczących spraw szkolnictwa wyższego i zawodowego,
- **przedstawiła** uwagi wstępne do projektu ustawy - Prawo o szkolnictwie wyższym – wersji MEN z dnia 24 kwietnia 1999 roku - nr DNS-I-O145-208-/RO/99,
- **dwukrotnie wypowiedzieliśmy** się nt. "Bezprawie w Politechnice Częstochowskiej tolerowane przez MEN",
- **wydała** opinię w sprawie projektu ustawy o zmianie ustawy o szkolnictwie wyższym oraz niektórych innych ustaw związanych z funkcjonowaniem szkolnictwa wyższego,
- **na prośbę Członków** Naszego Związku przygotowała pozwy do Sądu Pracy,
- **wydała** w formie pisemnej około 30 opinii na prośbę Komisji Zakładowych należących do Krajowej Sekcji Nauki dotyczących spraw pracowniczych,
- **wydała opinię w sprawie zatrudnienia w Krajowej Sekcji Nauki osób pochodzących z wyboru** (tzw. etaty merytoryczne). Jako członek Prezydium KSN w powołanej sprawie zgłosiłam zdanie odrębne na posiedzeniu Rady KSN w dniu 10 czerwca 2000 roku, którego treść uważałam za stosowne ujawnić,
- osobiście wyjaśniałam jak w świetle zmian ustawy emerytalnej od 1 lipca 2000 roku – moga nadal być zatrudnieni na podstawie mianowania nauczyciele akademicy i pracownicy naukowcy pobierający świadczenie emerytalne,
- **przedstawiła** opinię w sprawie sporu zbiorowego z Rządem RP oraz wzór wniosku,
- **wydała** opinię na prośbę Komisji Zakładowej przy Uniwersytecie w Białymstoku dotyczącą urlopów bezpłatnych dla pracowników Uniwersytetu w Białymstoku z powodu trudnej sytuacji finansowej Uczelni,
- **członkowie Komisji Krystyna Andrzejewska i Kazimierz Świrydowicz wypowiedzieli się** na prośbę Przewodniczącej Komisji Zakładowej z Uczelni i Powódki w sprawie pozwu do Sądu Pracy przygotowanego przez Przewodniczącego Komisji ds. Interwencji Krajowej Sekcji Nauki,
- Przewodnicząca brała udział w negocjacjach w Ministerstwie Pracy w związku z nowelizacją ustawy o szkolnictwie wyższym,
- Przewodnicząca Komisji ds. Legislacyjnych uczestniczyła w negocjacjach organizowanych przez Ministerstwo Edukacji Narodowej w sprawie wprowadzenia Rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej w sprawie warunków wynagradzania za pracę i przyznawania innych świadczeń związanych z pracą dla pracowników uczelni państwowych - obowiązującego od 1 września 2001 roku,
- **reprezentuje** Komisję ds. Legislacyjnych w Zespole ds. układu zbiorowego pracy, który przygotowuje projekt układu ponadzakładowego i zakładowego dla Uczelni.

Finansowanie działalności Komisji ds. Legislacyjnych KSN.

1. Komisji Zakładowej NSZZ "Solidarność" Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu w związku z kosztami z tytułu działalności została zmniejszona składka miesięczna na rzecz KSN o kwotę 150, zł.
2. Komisja korzysta ze sprzętu, zbiorów przepisów i pomieszczenia Komisji Zakładowej NSZZ "Solidarność" UAM udostępnionych przez Władze Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu.
3. Nie korzystamy z usług pracowników administracyjnych KSN.

Przewodnicząca Komisji ds. Legislacyjnych
KSN NSZZ "Solidarność"
/-/ Krystyna Andrzejewska

**PODSUMOWANIE “MAŁEJ ANKIETY” KRAJOWEJ SEKCJI NAUKI NSZZ “S”
DOT. PRZEBIEGU REALIZACJI AKCJI POPRAWY WYNAGRODZEŃ
OD 1.IX.2001 R W PAŃSTWOWYCH SZKOŁACH WYŻSZYCH**

Na ankietkę odpowiedziało 38 uczelni, w tym: 8 uniwersytetów, 5 uczelni rolniczych, 6 uczelni pedagogicznych, 10 uczelni technicznych, 4 uczelnie medyczne, 4 uczelnie ekonomiczne, 2 akademie wychowania fizycznego i 4 uczelnie artystyczne.

W większości ankietowanych uczelni zostały między kierownictwem uczelni i organizacjami związków zawodowych zawarte pisemne porozumienia ustalające zasady przeprowadzenia akcji poprawy wynagrodzeń od 1 września 2001 r. W 2 ankietowanych uczelniach ograniczono się do porozumień ustnych, ew. ustalanych zasad w Komisjach Senackich, w 1 uczelni mimo prowadzonych negocjacji nie doszło do pozytywnego ich zakończenia i podpisania porozumienia a akcja regulacji płac została przeprowadzona według głównych negocjowanych zasad, przy pozostawieniu części środków przyznanych przez MEN jako rezerwy Rektora.

Przypominamy, że wyliczone przez MEN kwoty potrzebne na realizację akcji zostały przekazane do uczelni tylko w 96,1 %, z założeniem, że uczelnie uzupełnią środki do 100 % wyliczonego limitu.

W ogromnej większości uczelni środki finansowe przyznane w dotacji MEN zostały wykorzystane w całości. Tylko z 2 uczelni nadesłano informację, że środki te nie zostały przeznaczone w 100% na akcję poprawy wynagrodzeń. W jednej – wykorzystano tylko 96,3% przyznanych środków (92,5% limitu), w drugiej – Rektor pozostawił sobie rezerwę do wykorzystania wg własnego uznania.

Niestety tylko w 19 ankietowanych uczelniach zdecydowano się na uzupełnienie dotacji ponad przekazane przez Resort środki (w 12 uczelniach o 3,9%, w 3 uczelniach tylko ok. 1%, w 3 uczelniach od 4 do 8%).

Wobec tego, że symulacja dojścia do “ustawowych” wskaźników zakładała wykorzystanie na akcję poprawy wynagrodzeń 100% limitów, już obecnie można przypuszczać, że wartości zakładanych wskaźników nie będą zrealizowane. Należy również obawiać się, czy zrealizowany będzie zakładany w symulacji poziom wynagrodzeń “poza etatowych”, gdyż od kilku lat obserwujemy w wielu uczelniach obniżenie jego udziału w wynagrodzeniach osiągniętych w uczelniach ogółem.

Realizacja wypłat z tytułu akcji poprawy wynagrodzeń w większości uczelni odbyła się na przełomie listopada i grudnia ew. do 15 grudnia, tylko 3 uczelnie podały informację o wcześniejszych, listopadowych wypłatach. Niestety w 5 uczelniach wypłaty wyrównania podwyższonych wynagrodzeń dokonywane były w końcu grudnia, na przełomie grudnia 2001 i stycznia 2002, a w 1 uczelni wyrównania wypłacono dopiero w styczniu 2002 r.

Na pytania dotyczące procentowego wzrostu wynagrodzeń odpowiedziało tylko 28 uczelni a średnich wartości kwot podwyżek 35 uczelni.

Część uczelni nadesłało informacje o kwotowym wzroście stawek wynagrodzenia zasadniczego. W tych przypadkach, aby można było porównywać wszystkie informacje, zostały one przeliczone wskaźnikiem stosunku wynagrodzenia brutto do stawki zasadniczej, przyjętego na podstawie naszych analiz z roku 2000.

Poniżej w tabeli zestawiliśmy nadesłane informacje.

	Wzrost procentowy wynagrodzeń				Wzrost kwotowy wynagr. brutto			
	Dla grupy profesorów	Dla grupy adiunktów	Dla grupy asystentów	Dla prac. NNA ogółem	Dla grupy profesorów	Dla grupy adiunktów	Dla grupy asystentów	Dla prac. NNA ogółem
średnio	13,8%	16,4%	5,8%	7,8%	550 zł	392 zł	102 zł	112 zł
minimum*/	8,1%	9,3%	3,5%	4,5%	309 zł	201 zł	37 zł	60 zł
maksimum*/	18,2%	22,0%	16,6%	11,1%	800 zł	700 zł	541 zł	172 zł

*/ podane dane dotyczą minimalnych i maksymalnych średnich wzrostów procentowych i kwotowych zrealizowanych lub ustalonych w porozumieniach.

Opracowanie nadesłanych informacji – Grażyna Maciejko

**“BEZPŁATNA EDUKACJA DLA WSZYSTKICH”
TYDZIEŃ AKCJI GLOBALNEJ
22 - 28 kwiecień 2002 r.**

Tydzień Akcji Globalnej jest komponentem Globalnej Kampanii dla Edukacji i stanowi formę powszechnych żądań obywateli skierowanych do rządów mającą na celu uczynienie edukacji jako priorytetu narodowego.

Temat wiodący Tygodnia Akcji Globalnej – “Wolna od opłat edukacja dla wszystkich” ma służyć zarówno szerokiemu motywowaniu wszystkich społeczeństw na świecie w dochodzeniu ich praw do edukacji, jak i popularyzowaniu haseł Globalnej Kampanii dla Edukacji. Określa także problematykę koniecznych do przeprowadzenia reform edukacyjnych w wielu krajach, prowadzących do zniesienia opłat w edukacji do 2015 roku, a na poziomie edukacji podstawowej w ciągu nadchodzących dwóch lat.

Obchodzony w kwietniu Tydzień winien będzie nakłonić rządy krajów Południa do przygotowania narodowych planów “Edukacji dla Wszystkich” oraz przywódców państw uprzemysłowionych G8 i ministrów finansów do niesienia pomocy finansowej dla edukacji poprzez sporządzenie dobrych planów finansowych uwzględniających pomoc dla edukacji w sytuacji dramatycznie rosnącego zadłużenia.

W związku z tym Fred van Leeuwen - Sekretarz Generalny Education International wystosował do organizacji związkowych list zapowiadający, że w ramach Globalnej Kampanii dla Edukacji zostanie zorganizowany trzeci Tydzień Akcji Globalnej (od 22 do 28 kwietnia 2002 roku) na temat “Bezpłatna Edukacja dla Wszystkich” (Free Education for All).

Związki zawodowe i organizacje pozarządowe na całym świecie są zaproszone do podejmowania różnorodnych aktywności mających na celu budzenie świadomości i wywieranie nacisku na rządy i agencje pozarządowe, aby zapewnić wszystkim obywatelom bezpłatną i dobrą jakościowo edukację.

W roku 2000 podczas Tygodnia Akcji Globalnej brało udział wiele organizacji, członków EI, z ponad 100 państw. Sukces obecnej akcji zależy od zaangażowania w nią poszczególnych organizacji. Dlatego Sekretarz Generalny radzi, aby organizacje:

- Podjęły publiczne akcje (np. demonstracje, spotkania, petycje, konferencje prasowe), poprzez które zwrócić uwagę społeczeństwa i przywódców politycznych na aktualność promowania wysokiej jakości edukacji dla wszystkich, wolnej od opłat.
- Wywierały wpływ na rządy w celu wprowadzenia przez nie w życie przed 2015 rokiem postanowień i planu działania “Edukacji dla Wszystkich”, uchwalonych na konferencji w Dakarze w 2000 roku.
- Skłoniły rządy krajów rozwijających się do opracowania narodowych planów działania, prowadzących do osiągnięcia “Edukacji dla Wszystkich” (ostateczny termin wprowadzenia planów narodowych upływa 31 grudnia 2002 roku).
- Skłoniły międzynarodowe instytucje finansowe do usunięcia wszystkich opłat w szkołach, które uniemożliwiają obecnie dzieciom swobodne uczęszczanie do szkół.

W dalszej części listu Sekretarz Generalny zauważa, że począwszy od konferencji w Dakarze (w 2000 r.) postępy rządów w obszarze upowszechniania “Edukacji dla Wszystkich” są zbyt wolne, jednakże rok 2002 stwarza pewne; korzystne okoliczności, pozwalające dotrzymać obietnic złożonych w Dakarze.

Należą do nich następujące wydarzenia:

- Finansowanie dla Rozwoju - (Meksyk, 18-22 marca) - szczyt ministrów finansów i dyskusja nad realizacją Celów Milenijnych (w tym dwóch edukacyjnych),
- Wiosenne Spotkanie Banku Światowego - IMF (Waszyngton 22-23 kwietnia) - rozważanie przez reprezentantów krajów członkowskich planu działań “Edukacja dla Wszystkich” przygotowanych przez Bank,
- Specjalna Sesja Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych na temat Dzieci - (Nowy Jork 8-11 maja) - debata głów państw dotycząca kolejnych etapów stworzenia lepszego świata dla dzieci,
- Szczyt Grupy Ośmiu Uprzemysłowionych Państw - (Kanada 26-28 czerwca) - dyskusja przywódców grupy państw G8 dotycząca ich uczestnictwa w zakończeniu kryzysu w edukacji w rozwijających się częściach świata.

Doceniając rangę zwoływanych przez rządy, specjalistów i finansistów spotkań międzynarodowych, nieodłączną rolę organizacji pozarządowych jest uświadamianie problemu społeczeństwom obywatelskim problemów związanych z prawem do edukacji.

Education International posiada wielu partnerów w Globalnej Kampanii na Rzecz Edukacji, do których należą lokalne reprezentacje organizacji pozarządowych jak: Oxfam, Action Aid i inne.

Podczas Tygodnia Akcji Globalnej 2002 związki nauczycielskie mają szczególnie dobrą okoliczność, aby włączyć się w tę kampanię i tym samym realizować w praktyce rezolucje Trzeciego Światowego Kongresu EI zachęcające wszystkie związki nauczycielskie do partnerskiego współdziałania na rzecz “Edukacji dla Wszystkich”.

Stworzenie Globalnej Kampanii dla Edukacji wymaga wspomagania przez różnorodne materiały. Z tego względu dla organizacji, które są tym zainteresowane będą przydzielone niewielkie granty (od US \$ 500 do US \$ 5000) (sekretariat EI nie później niż 16 lutego 2002 r.). Jednocześnie organizacje, które zdecydują się podjąć działania związane z Tygodniem Akcji Globalnej 2002 proszone są o podzielenie się swoimi planami możliwie szybko z Dominique Marlet (dominique.marlet@ei-ie.org) lub z Elie Jouen (elie.iouen@ei-ie.org).

List Sekretarza Generalnego kończą słowa akcentujące wartość każdej, pojedynczej akcji.

Opracowała: Elżbieta Leszczyńska
(na podstawie listu Freda van Leeuwen'a)

Z prac Komisji Interwencji KSN NSZZ "Solidarność"

Komisja Interwencji w dalszym ciągu otrzymuje pytania dot. prawa do odprawy emerytalnej w przypadkach wcześniejszego pobierania świadczenia z ZUS-u. Niżej podaję wzór pozwu, jaki należy złożyć do sądu pracy w przypadku odmowy przez pracodawcę wypłacenia odprawy.

* * *

Warszawa dn.r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Pragi Sąd Pracy 00-898 Warszawa, Al. Solidarności 127

Powódka: Janina Kowalska
Ul. Bożej Krówki 14 m 12
02-617 Warszawa

Pozwana: Akademia Handlu Obwoźnego
ul. Kwiatowa 4 m.8
02-878 Warszawa

POZEW

Wnoszę o zasądzenie na rzecz powódki odprawy emerytalnej zgodnie z normą art. 118 ustawy o szkolnictwie wyższym wraz z ustawowymi odsetkami:

"Art. 118. Pracownik uczelni, z którym rozwiązano stosunek pracy na podstawie art. 93 ust. 2 pkt 1 i 3, art. 94 ust. 1 pkt 1 albo z powodu przejścia na emeryturę lub rentę inwalidzką, ma prawo do jednorazowej odprawy w wysokości trzykrotnego wynagrodzenia zasadniczego otrzymanego za ostatni miesiąc zatrudnienia."

UZASADNIENIE

Powódka w momencie rozwiązania stosunku pracy nie pobierała emerytury. Wypłata emerytury została wstrzymana decyzją ZUS z dnia 2000 r.. Jedynie pozostawanie w stosunku pracy z jednoczesnym pobieraniem emerytury wyłącza możliwość przyznania pracownikowi odprawy emerytalnej w razie rozwiązania stosunku pracy (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 2 marca 1994 r. – I PZP 4/94, OSNAP 1994/2/24).

W uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 28 lipca 1999 r. (I PKN 174/99, OSNAP 2000/21/78) czytamy:

"W ocenie Sądu, rozwiązanie umowy o pracę z powodem pozostawało w związku z jego przejściem na emeryturę i odprawa emerytalna mu przysługiwała. Związek rozwiązania umowy o pracę z przejściem na emeryturę może mieć bowiem charakter funkcjonalny, a decyduje o nim stan obiektywny, z którego wynika, że po rozwiązaniu stosunku pracy pracownik nie podejmuje zatrudnienia, lecz przechodzi na emeryturę (wyrok SN z dnia 8 grudnia 1993 r., I PRN 111/93, OSNCP 1994 z. 12, poz. 243). Sąd podzielił pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 września 1988 r., I PRN 30/88 (OSPika 1991 z. 3, poz. 111), że "pracownik, który, pomimo ustalonego prawa do renty podejmuje wykonywanie zatrudnienia w pełnym wymiarze czasu pracy, uzyskuje wszelkie uprawnienia związane ze stosunkiem pracy i traci status rencisty, jeżeli na skutek zatrudnienia jego prawo do renty ulega zawieszeniu. Gdy więc rozwiąże stosunek pracy - co powoduje ustanie zawieszenia prawa do renty i wznowienie jej wypłaty - uzyskuje prawo do odprawy pieniężnej uzależnionej od przejścia na emeryturę lub rentę, jeżeli poprzednio odprawa taka mu nie przysługiwała". [...]

I dalej: [...]"za jednolite można uznać także orzecznictwo w kwestii prawa do odprawy pracownika, który zawiesił prawo do świadczenia na czas zatrudnienia. Pracownik nabywa prawo do odprawy, jeżeli wprowadzie przed podjęciem pracy w danym zakładzie uzyskał już status emeryta, ale na skutek podjęcia zatrudnienia w pełnym rozmiarze, nie korzystał ze świadczenia wobec jego zawieszenia, a następnie po rozwiązaniu stosunku pracy ponownie przeszedł na emeryturę (wyroki SN z dnia 2 października 1990 r., I PR 283/90, I PR 285/90, uchwała z dnia 20 lipca 1991 r., I PZP 30/91, OSNCP 1992, z. 3, poz. 44).

Zatem, rozwiązanie stosunku pracy może być zakwalifikowane jako pozostające w związku z przejściem na emeryturę wtedy, gdy wywołuje skutek w sferze stosunku ubezpieczenia społecznego. Skutek ten może polegać nie tylko na nabyciu prawa do emerytury, ale także na zmianie w uprawnieniach emerytalnych pracownika, np. wznowienie wypłaty świadczenia."

Sądy Rejonowe dla Warszawy Pragi dnia 18 października 2001 r. oraz dnia 7 marca 2002 r. wydały wyroki w podobnych sprawach (sygn. akt VII P 4241/00 oraz VIII P 2580/01), zasądzając od pozwanych na rzecz powódek odprawy emerytalne wraz z ustawowymi odsetkami.

W związku z powyższym wnioskuję jak na wstępie.

* * *

Sprawa "Białostocka" opisywana w "Wiadomościach KSN" zakończyła się wyrokiem satysfakcjonującym powódkę - była pracownicę Uniwersytetu w Białymstoku. Przypominam sprawę. Rektor Uniwersytetu odwołał powódkę z zajmowanego stanowiska ze skutkiem rozwiązania stosunku pracy (art. 72 KP). Komisja Interwencji działając z upoważnienia powódki wniosła sprawę do sądu, kwestionując twierdzenie Rektora, że powódka zatrudniona była na podstawie powołania. Sądy pierwszej i drugiej instancji odrzuciły pozew powódki powołując się na niedopuszczalność drogi sądowej w przypadku stosunku pracy z powołania (art. 69 KP). Wniesiona została kasacja od tych postanowień sądów do Sądu Najwyższego. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 15 lutego 2001 r. (drukowane w "Wiadomościach KSN" nr 66 z września 2001 r.) oprócz stwierdzenia dopuszczalności rozpatrywania przez sądy powszechne sporów ze stosunku pracy z powołania również wyraźnie określił, że **powódka zatrudniona była na podstawie umowy o pracę**. Więcej - stwierdził, że **wszyscy pracownicy uczelni wyższych nie będący nauczycielami akademickimi mogą być zatrudniani wyłącznie na podstawie umowy o pracę**. Stwierdzenie to zawarte jest w przedostatnim akapicie postanowienia - cytuję: *"Rozpoznając sprawę ponownie Sąd pierwszej instancji powinien poddać także ocenie wewnątrzuczelniane akty prawne regulujące sposób nawiązania i rozwiązania z powódką stosunku pracy w aspekcie ich zgodności (art. 18 KP) z art. 115 ustawy o szkolnictwie wyższym."* Art. 115 ustawy o szkolnictwie wyższym stanowi, że w państwowych szkołach wyższych pracowników nie będących nauczycielami akademickimi zatrudnia się na podstawie umowy o pracę. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 2 kwietnia 1998 r. (I PKN 9/98, OSNAP 1999/6/207) stwierdził: *"Nawiązanie stosunku pracy na podstawie powołania jest dla pracownika znacznie mniej korzystne niż zatrudnienie na podstawie umowy o pracę. Nie łączy się bowiem z ochroną trwałości stosunku pracy."* Art. 18 KP wprowadza 4 reguły:

- a) **nieważności postanowień umów o pracę oraz innych aktów, na których podstawie powstaje stosunek pracy, jeśli są one sprzeczne z normami bezwzględnie obowiązującymi,**
- b) **zastępowalności postanowień umownych sprzecznych z przepisami prawa pracy tymi przepisami,**
- c) **uprzywilejowania pracownika, polegającego na tym, że tylko postanowienia mniej korzystne dla pracownika niż przepisy prawa pracy są nieważne (za wyjątkiem postanowień, które kolidują z normami ściśle bezwzględnie obowiązującymi),**
- d) **automatyzmu skutku, polegające na wprowadzeniu do treści stosunku pracy w miejsce postanowień mniej korzystnych dla pracownika przepisów prawa pracy oraz obowiązywania ich w tym stosunku.**

Sąd pierwszej instancji, rozpoznający ponownie sprawę zgodnie z postanowieniem Sądu Najwyższego, nie miał już żadnych wątpliwości, że powódka była zatrudniona na podstawie umowy o pracę, co orzekł w wyroku wydanym w dniu 14 stycznia 2002 r. Dodatkowo zasądził na rzecz powódki kwotę ok. 14 tys. zł.

* * *

Jedna z warszawskich uczelni rozwiązała stosunek pracy z asystentem, który w określonym w przepisie art. 89 ust. 3 ustawy o szkolnictwie wyższym terminie ośmiu lat nie uzyskał stopnia naukowego doktora. Sprawa skierowana została do sądu. Sąd wyrokiem z dnia 30 października 2000 r. (sygn. akt X P 1109/00) przywrócił powoda do pracy i zasądził na Jego rzecz wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy. W uzasadnieniu wyroku Sąd napisał, że: *"prawny obowiązek wypowiedzenia przez rektora stosunku pracy [...] nie może być rozumiany jako bezwzględny nakaz dokonania tej czynności w każdym przypadku. Granice jego wykonywania wyznaczają normy prawa pracy o zasadniczym charakterze oraz klauzule generalne - normy odsyłające do akceptowanych społecznie reguł pozaprawnych."* Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 24 kwietnia 2001 r. (sygn. akt XII Pa. 23/01) oddalił wniesioną przez pozwanego apelację i utrzymał wyrok pierwszej instancji w mocy.

* * *

Drukowane w nr 7(53) i nr 9(66) "Wiadomości KSN" opinie dot. odpraw emerytalnych oraz wzór pozwu posłużyły już pracownikom zatrudnionym w szkołach wyższych i w instytutach w kilku sprawach wniesionych do sądów pracy. Jedną z tych spraw zakończyła się w Warszawie przyznaniem pracownicy odprawy emerytalnej (wyrok Sądu Rejonowego z dnia 18 października 2001 r. sygn. akt VII P 4241/00). Pracodawca nie odwołał się od wyroku i wypłacił odprawę emerytalną wszystkim pracownikom, którzy przed rozwiązaniem stosunku pracy zawiesili pobieranie rent czy emerytur. Aktualnie, Przewodniczący Komisji Interwencji jest pełnomocnikiem procesowym w takiej sprawie toczącej się w Sądzie Rejonowym w Warszawie.

Przewodniczący Komisji Interwencji
Krajowej Sekcji Nauki NSZZ "Solidarność"
/-/ Edward Krauze

Ustawa z 1982 r., stanowiąca podstawę prawną funkcjonowania uniwersytetów, gwarantuje im eksterytorialność, czyli swego rodzaju azyl uniwersytecki i przewiduje karę więzienia dla gwałcących ten azyl.

Ryszard Mosakowski

SZKOLNICTWO WYŻSZE W GRECJI

Grecja zajmuje terytorium o powierzchni prawie 132 tys. km², a jej ludność w lipcu 2000 r. wynosiła 10,6 mln. W następstwie wyborów demokratycznych, w 1974, które zniosły monarchię, stała się republiką parlamentarną, po czym stosunkowo szybko, bo już w 1981, została przyjęta do UE.

Grecja posiada mieszaną gospodarkę kapitalistyczną, w której sektor państwowy jest odpowiedzialny za około połowę PKB. Głównym przemysłem jest turystyka, która wytwarza znaczną część PKB. Kraj ten jest głównym beneficjentem pomocy UE, która stanowi 4 proc. PKB. PKB wyrażony w PPP USD w 1999 wynosił 149 mld, co stanowiło 13 900 PPP USD na osobę.

Najstarszą, a jednocześnie największą uczelnią Grecji jest Uniwersytet w Atenach, założony w 1837 r., noszący obecnie nazwę National and Capodistrian University of Athens. Szkolnictwo wyższe jest wyłącznie publiczne, gdyż konstytucja tego kraju zabrania tworzenia uczelni prywatnych. System szkolnictwa wyższego składa się z 18 uniwersytetów i 14 kolegiów technicznych.

Ustawa z 1982 wprowadziła radykalne reformy systemu szkolnictwa wyższego, m.in. narzuciła unifikację strukturalną i organizacyjną całego sektora, zarówno uniwersytetów, jak i kolegiów.

UNIWERSYTETY

Ustawa z 1982, stanowiąca podstawę prawną funkcjonowania uniwersytetów, gwarantuje im eksterytorialność, czyli swego rodzaju azyl uniwersytecki i przewiduje karę więzienia dla gwałcących ten azyl. Struktura, organizacja i praca służb administracyjnych, finansowych i technicznych, jak również procedury i wymagania w zakresie zatrudniania na poszczególne stanowiska w tych służbach, są określane w wewnętrznych przepisach uniwersytetu.

Uniwersytet składa się z wydziałów, które obejmują grupę pokrewnych dyscyplin. Grupa wydziałów tworzy szkołę. Wydziały dzielą się na departamenty, stanowiące główne jednostki akademickie obejmujące jedną dziedzinę wiedzy.

Departamenty dzielą się na sekcje. Istnieją również niezależne departamenty, nie wchodzące w skład wydziałów. Departamenty uniwersytetu są ustanawiane na mocy dekretu prezydenta. Do zapewnienia jak najlepszej pracy uniwersytetu są tworzone laboratoria oraz kliniki należące do sekcji lub departamentu i, pod pewnymi warunkami, również do wydziału. Każdy uniwersytet posiada bibliotekę służącą celom badawczym i dydaktycznym. Pracuje ona jako niezależna, zdecentralizowana jednostka usługowa, składająca się z biblioteki głównej i bibliotek w departamentach.

Ciała zarządzające na poziomie uniwersytetu, zarówno jednoosobowe, jak i kolegalne, to: senat, rada rektorska, rektor i dwóch prorektorów; na poziomie szkoły: dziekan, rada dziekańska, zgromadzenie ogólne szkoły; na poziomie departamentu: komitet kierowniczy, zgromadzenie ogólne departamentu, rada administracyjna, prezydent; na poziomie sekcji: dyrektor, zgromadzenie ogólne sekcji.

Ciała jednoosobowe posiadają władzę nadzorczą i wykonawczą, małe ciała kolektywne - uprawnienia wykonawcze i administracyjne, natomiast duże ciała kolektywne dysponują dużą władzą w zakresie podejmowania decyzji. Organy jednoosobowe i ich zastępcy są wybierani spośród pracowników akademickich zatrudnionych na dwóch najwyższych stanowiskach z *tenure*. Spośród wszystkich organów kolegalnych najważniejsze to senat i zgromadzenie ogólne departamentu. Senat składa się z rektora, dwu prorektorów, dziekanów szkół (jeśli istnieją), przewodniczących departamentów i szeregu członków powołanych przez departamenty i wybranych w taki sposób, aby wszystkie stanowiska poniżej profesorskich były jednakowo reprezentowane. W skład senatu wchodzi także przedstawiciele studentów oraz przedstawiciele pracowników pomocniczych. Zgromadzenie ogólne departamentu posiada kompetencje podejmowania ostatecznych decyzji w sprawach akademickich i administracyjnych w departamencie.

PRACOWNICY

Zgodnie z ustawą z 1982, istnieją dwie zasadnicze kategorie nauczycieli akademickich, a mianowicie: podstawowi nauczyciele akademicy i dodatkowi. Do pierwszej kategorii zalicza się profesorów stowarzyszonych, profesorów asystentów i wykładowców. Stanowią oni grupę pracowników naukowo-dydaktycznych. Do drugiej zaś należą pracownicy nie posiadający doktoratu, a mianowicie: asystenci, współpracownicy naukowcy, specjaliści pracownicy naukowcy (*special postgraduate scholars*). Dwie ostatnie grupy o niższym statusie to: specjaliści pracownicy nauczający i specjaliści pracownicy laboratoryjni.

Pracownicy należący do pierwszej grupy wykonują specjalne zadania dydaktyczne polegające głównie na teoretycznym lub praktycznym nauczaniu języków obcych, współczesnego języka greckiego traktowanego jako język obcy, projektowania, sztuk pięknych, muzyki, dramatu, tańca, rytmiki i wychowania fizycznego.

Specjaliści pracownicy laboratoryjni prowadzą zajęcia laboratoryjne i praktyczne składające się głównie z ćwiczeń laboratoryjnych i klinicznych, a także ćwiczeń praktycznych w dziedzinach stosowania nauk przyrodniczych. Pracownicy należący do tych grup także nie muszą posiadać doktoratu.

Istnieją również zewnętrzni pracownicy akademicy, w tym zaproszeni profesorowie czy delegowani profesorowie asystenci.

W kolegiach technicznych istnieją trzy podstawowe stanowiska nauczycieli akademickich: profesor, profesor asystent i instruktor laboratoryjny.

W roku akademickim 1998/99 w uniwersytetach było zatrudnionych 10 038 nauczycieli akademickich, w tym 8260 posiadających *tenure*, 1994 specjalnych pracowników administracyjnych i technicznych oraz 3719 pracowników administracyjnych. W kolegiach technicznych natomiast pracowało 7081 nauczycieli akademickich, w tym 2593 posiadających *tenure* oraz 1512 osób pomocniczego personelu administracyjnego.

STATUS I WARUNKI ZATRUDNIENIA

PODSTAWOWYCH NAUCZYCIELI

AKADEMICKICH

Konstytucja Grecji nadała profesorom status funkcjonariusza publicznego, w miejsce posiadanego poprzednio statusu urzędnika państwowego, sytuując ich prawną pozycję na poziomie starszych sędziów. Ustawa z 1982 rozszerzyła te przepisy także na profesorów asystentów i wykładowców.

Czas pracy nauczycieli akademickich określa ustawa z 1997 nowelizująca częściowo ustawę

podstawową z 1982. Tygodniowe obciążenie dydaktyczne pełnoetatowych nauczycieli akademickich wynosi co najmniej 6 godz., a półetatowych - 3 godz. Ci ostatni muszą być obecni w pomieszczeniach uniwersytetu przez dodatkowe co najmniej 7 godz. tygodniowo, w celu wykonywania badań naukowych i zadań administracyjnych, pierwsi natomiast co najmniej 14 godz., przynajmniej 3 dni tygodniowo i nie mogą być zatrudnieni poza uniwersytetem dłużej niż 8 godz. na tydzień rozłożonych maksymalnie na 2 dni. W pewnych przypadkach, za zgodą odpowiednich ciał uniwersytetu, możliwe jest drugie zatrudnienie. Zatrudnieni na części etatu nie mogą pełnić funkcji rektora, dziekana, kierownika departamentu, dyrektora wydziału. Nie mogą być także członkami senatu, dyrektorami laboratoriów czy klinik.

Profesorowie i profesorowie nadzwyczajni posiadają *tenure*. Na stanowiskach profesora asystenta i wykładowcy zatrudnia się na czas określony. Jednak na podstawie przepisów przyjętych *ad hoc* profesorowie asystenci i wykładowcy mogą pod pewnymi warunkami uzyskać stałe stanowiska, zwłaszcza w przypadkach długiego stażu i niemożności awansowania lub braku zainteresowania awansowaniem.

REKRUTACJA

Wyboru na nowo otwarte lub wakujące stanowiska naukowo-dydaktyczne dokonuje się zawsze w ramach otwartego konkursu, po jego publicznym ogłoszeniu. Informacje o konkursie są ogłaszane przez zgromadzenie ogólne departamentu w oficjalnej gazecie rządowej, prasie codziennej i w postaci komunikatów w greckich ambasadach. Nie później niż w okresie 1 miesiąca od złożenia zgłoszeń walne zgromadzenie departamentu tworzy radę wyborczą, która powołuje 3-osobowy komitet nominacyjny składający się z nauczycieli akademickich z tej samej dziedziny. Rada wyborcza składa się z pracowników departamentu posiadających stanowisko równe lub wyższe od wakującego. W ciągu 40 dni od czasu powołania komitetu nominacyjny musi przedstawić zgromadzeniu ogólnemu departamentu udokumentowany raport stanowiący rekomendację. Przed upływem 20 dni od przedłożenia raportu zbiera się rada wyborcza, na której kandydaci mają prawo skomentowania rekomendacji komitetu nominacyjnego. Aby zapewnić możliwie jak największą przejrzystość, posiedzenia rady wyborczej są zwoływane na wspólnej sesji ze zgromadzeniem ogólnym departamentu. Rekomendacja nie wiąże członków rady wyborczej, która podejmuje decyzję absolutną

większością całkowitej liczby głosów. Głosowanie jest jawne, przy czym każdy członek rady musi jasno uzasadnić swoje głosowanie. Ostateczną decyzję o powołaniu na dane stanowisko i przyznaniu *tenure* podejmuje rektor.

PLACE

System płac w szkolnictwie wyższym Grecji jest bardzo złożony. Wynagrodzenia nauczycieli akademickich składają się z płacy podstawowej oraz dużej liczby różnych dodatków, których łączna wysokość może przekraczać wysokość płacy podstawowej. Bazę do ustalenia miesięcznej płacy podstawowej na poszczególnych stanowiskach akademickich w uniwersytetach stanowi płaca podstawowa na stanowisku wykładowcy, która wynosi aktualnie 250 000 drachm (734 euro). W relacji do tej płacy stanowisku profesora przypisano współczynnik 1,5, profesora stowarzyszonego - 1,3 oraz profesora asystenta - 1,1. Poza płacą podstawową wynagrodzenie nauczycieli akademickich obejmuje m.in. dodatek za wysługę lat, stanowiący przyrost płacy zasadniczej; dodatek za ukończone studia na poziomie magisterskim lub wyższym (10 000 drachma stopień magistra i 18 000 za stopień doktora, czyli odpowiednio ok. 30 i 53 euro) oraz zasiłek rodzinny. Są również prawnie ustalone dodatki dla pracowników naukowo-dydaktycznych z *tenure*, których wysokość jest zależna od zajmowanego stanowiska. Niżej podane wielkości tych dodatków w drachmach dotyczą kolejno stanowiska profesora, profesora stowarzyszonego, profesora asystenta oraz wykładowcy, przy czym w nawiasach zostały podane ich wartości w euro wg przelicznika z 9 kwietnia 2001 (1 euro = 340,75 drachm): dodatek za przygotowanie zajęć - 200 tys. (587); 180 tys. (528); 160 tys. (470); 140 tys. (411); dodatek biblioteczny za tworzenie i rozwój biblioteki - 140 tys. (411), 90 tys. (264), 60 tys. (176), 60 tys. (176) oraz specjalny dodatek badawczy za prowadzenie badań podoktorskich i szybsze, bardziej efektywne realizowanie projektów badawczych - 110 tys. (323), 100 tys. (293), 90 tys. (264), 80 tys. (235).

Podobne zasady wynagradzania pracowników akademickich obowiązują w sektorze kolegiów technicznych (TEI), przy czym bazę do ustalenia płacy podstawowej stanowi płaca podstawowa instruktora laboratoryjnego, która wynosi obecnie 230 tys. drachm (675 euro). Stanowisku profesora jest przypisany współczynnik 1,3, profesora asystenta – 1,15, a stanowiskom specjalnych pracowników nauczających – współczynnik 0,9.

FINANSOWANIE

Zgodnie z konstytucją Grecji, szkolnictwo wyższe w tym kraju jest bezpłatne. Wg danych OECD w 1998 bezpośrednie wydatki publiczne na

szkolnictwo wyższe stanowiły 1 proc. PKB. Łączne środki budżetowe na szkolnictwo wyższe w 2000 roku były o prawie 10 proc. wyższe niż w roku 1999. Rozdziałem środków zajmuje się Dyrektoriat ds. Finansowych Ministerstwa Edukacji.

PARTNERZY

W SZKOLNICTWIE WYŻSZYM

Bezpośredni, głównie prawny nadzór nad szkolnictwem wyższym sprawuje Ministerstwo Edukacji Narodowej i Spraw Religijnych, przy czym w przypadku niektórych uczelni także inne ministerstwa. W praktyce ta kontrola dotyczy zgodności wydawanych aktów administracyjnych z prawem. Chociaż minister nie prowadzi kontroli administracyjnej szkół wyższych, może on zawezwać rektorów uniwersytetów i prezydentów kolegiów w celu przedyskutowania spraw leżących w zakresie ich kompetencji.

W sektorze szkolnictwa wyższego funkcjonuje szereg organizacji, które na zasadzie partnerskiej współpracują z rządem. W sektorze uniwersyteckim, mocą ustawy z 1982, powołano Narodową Radę Edukacji Uniwersyteckiej, zastąpioną w 1995 Narodową Radą Edukacji (ESYP), w skład której wchodzi przedstawiciele organizacji społecznych i zawodowych, ministerstw i partii politycznych. Rada przygotowuje rządowi rekomendacje na temat ważnych spraw dotyczących szkolnictwa wyższego.

W sektorze TEI działa Rada Edukacji Technicznej (STE). W jej skład wchodzi: minister edukacji lub jego przedstawiciel, przedstawiciele innych ministerstw, prezydenci TEI, przedstawiciele partii politycznych reprezentowanych w parlamencie, organizacji społecznych i naukowych, przedstawiciele sfery produkcyjnej, rządu lokalnego, jak również związków zawodowych.

Ustawa z 1982 przewiduje także utworzenie Narodowej Akademii Sztuk i Nauk, dotychczas jednak taka instytucja nie powstała.

Z inicjatywy rektorów uniwersytetów powołano w latach 1977-78 Greką Konferencję Rektorów, która nie ma jednak zapewnionego oficjalnego uczestnictwa w ciałach podejmujących decyzje, nie jest bowiem prawnie umocowana w ustawodawstwie o szkolnictwie wyższym.

Na poziomie lokalnym działa Regionalna Rada Edukacji Technicznej (PSTE). W jej skład wchodzi m.in.: prefekt, przedstawiciel lokalnego związku gmin i związku społeczności lokalnej, przedstawiciele organizacji zawodowych, pracy, związków agrarnych i zawodowych, przedstawiciele nauczycieli akademickich TEI i

przedstawiciele studentów. PSTE przygotowuje rekomendacje TEI, w szczególności na temat ustanawiania departamentów, określania potrzeb w zakresie specjalizacji i wymaganych umiejętności, dalszej edukacji, zatrudnienia absolwentów TEI.

STUDIA I STUDENCI

Studia dzielą się na *undergraduate* i *postgraduate*. Czas trwania studiów na poziomie uniwersyteckim jest zależny od kierunku studiów i wynosi 8, 10 lub 12 semestrów, przy czym na poziomie *undergraduate* co najmniej 8 semestrów. Programy obejmują przedmioty obowiązkowe, obowiązkowe wybieralne i wybieralne. Mogą zawierać także obowiązkową praktykę w zakładzie pracy przez okres co najmniej 6 miesięcy.

Każdy semestr zawiera pewną liczbę punktów kredytowych. Jeden punkt oznacza 1 godz. zajęć tygodniowo w czasie semestru dla niezależnego przedmiotu i od 1 do 3 godz. zajęć tygodniowo dla pozostałych zadań edukacyjnych.

Po uzyskaniu stopnia akademickiego można rozpocząć studia na poziomie *postgraduate*, trwające co najmniej rok, po ukończeniu których uzyskuje się stopień specjalizacyjny *MDE*, w przybliżeniu odpowiadający stopniowi magistra. Kandydaci na studia *postgraduate* są przyjmowani w procesie selekcji bądź na podstawie egzaminu pisemnego lub ustnego. Niezbędnym warunkiem przyjęcia jest znajomość przynajmniej jednego języka obcego. W procesie selekcji bierze się pod uwagę ocenę uzyskaną przy nadawaniu stopnia *undergraduate*, oceny z przedmiotów odnoszących się do studiów *postgraduate*, pracę dyplomową oraz wszelką działalność badawczą.

Przy rejestracji na studia doktorskie niezbędne jest posiadanie podyplomowego stopnia specjalizacji *MDE*. Tam, gdzie istnieją studia doktorskie, praca doktorska może być podjęta wyłącznie poprzez te studia. W uniwersytetach istnieją również departamenty, w których możliwe jest uzyskanie stopnia doktorskiego bez posiadania *MDE*, np. departamenty w dziedzinach politechnicznych. Kierownictwo edukacyjne nad kandydatem na doktora

sprawuje 3-osobowy zespół nauczycieli akademickich posiadających *tenure*, powołany przez specjalne zgromadzenie ogólne departamentu. Praca doktorska jest oceniana przez 7-osobową komisję egzaminacyjną. Członkowie komisji powinni należeć do tej samej dziedziny akademickiej co temat pracy doktoranta lub pokrewnej. Część członków może pochodzić z innego departamentu tego samego lub innego uniwersytetu. Doktorant prezentuje i broni swoją pracę przed komisją egzaminacyjną. Aprobata pracy wymaga zgody co najmniej 5 członków komisji.

Liczba studentów w szkolnictwie wyższym Grecji stale rosła w latach 90. W 2000 roku liczba miejsc na pierwszy rok studiów wynosiła 85 tys. i była dwukrotnie wyższa niż w 1996. W roku 1988/99 w uniwersytetach studiowały 266 103 osoby, przy czym pierwszy stopień uzyskały 21 154, stopień *PMD* – 1354 osoby, a doktorski – 796 osób. W tym samym roku w TEI studiowało 116 106, a ukończyły studia 9482 osoby.

Czas trwania studiów w TEI wynosi 7 lub 8 semestrów, łącznie z semestrem dyplomowym, w czasie którego jest odbywana praktyka zawodowa w zakładzie pracy, nadzorowana przez uczelnię.

AKTUALNE

DEBATY I REFORMY

Trwają aktualnie dyskusje na temat wprowadzenia w szkolnictwie wyższym Grecji Deklaracji Bolońskiej. Ustalenia zawarte w tej deklaracji spotykają się jednak z dużym sprzeciwem w środowisku akademickim, w szczególności propozycje wprowadzenia stopnia *bachelor* już po 3 latach studiów. Ministerstwo rozpoczęło także dyskusję nad zmianami prawnymi. Jednym z głównych punktów zmian będzie wprowadzenie krajowego systemu oceny i zapewnienia jakości.

/-/ Ryszard Mosakowski

UCZELNIE W KAGAŃCU

Rozmowa z prof. TOMASZEM GOBANEM-KLASEM, nowo powołanym wiceministrem edukacji ds. szkolnictwa wyższego

- **Od czego zacznie Pan swoją pracę w Ministerstwie Edukacji i Sportu?**
- Jestem zaskoczony tą nominacją, m.in. dlatego nie mam jeszcze konkretnego planu swojej działalności. Taki plan ułoży życie.
- **Czy zrezygnuje Pan z funkcji kierownika Katedry Komunikowania i Mediów Społecznych w Uniwersytecie Jagiellońskim?**
- Jeśli tylko będzie to możliwe – nie zrezygnuję. W każdym razie na pewno będę w dalszym ciągu prowadził zajęcia ze studentami.
- **Co uważa Pan za największą bolączkę szkolnictwa wyższego?**
- Są dwie takie sprawy. Pierwsza to cały system edukacji na poziomie szkolnictwa wyższego, który nie daje równych szans młodzieży z mniejszych miast i wsi. Drugą bolączką jest jakość kształcenia – młodzież powinna mieć świadomość, że dyplomy niektórych szkół to nie to samo, co dyplomy renomowanych uniwersytetów polskich. Słabsze uczelnie mogą oczywiście podnieść poprzeczkę, ale wówczas pojawi się kolejny problem – natychmiast zmniejszy się liczba studentów, nie da się bowiem połączyć wysokich wymagań z kształceniem masowym.
- **Jak można tym problemom zaradzić?**
- Rozwiązanie problemu nierównych szans edukacyjnych jest bardzo proste: należy wprowadzić tanie kredyty, które studenci będą spłacać dopiero w momencie podjęcia pracy zawodowej. Z kolei sprawą jakości kształcenia już od pół roku zajmuje się Polska Komisja Akredytacyjna. Będziemy robić co w naszej mocy, aby zwalczyć obie bolączki szkolnictwa wyższego, ale czy nam się to uda i ile zajmie czasu – nie wiadomo.
- **Co Pan sądzi o jednym z najnowszych projektów Ministerstwa Edukacji, w myśl którego wysokość dotacji dla uczelni będzie uzależniona od liczby jej pracowników, a nie studentów?**
- Na razie to tylko pomysł, a pomysłów może być mnóstwo – im więcej, tym lepiej. Moim zdaniem, ten projekt nie jest dobry, ale może dam się jeszcze przekonać?
- **Czy będzie pan próbował interweniować w sprawie ograniczenia obowiązku stosowania przez uczelnie państwowe ustawy o zamówieniach publicznych?**
- Na pewno. To bardzo ważny problem szkół publicznych. Zarówno uczelnie państwowe, jak i prywatne, dysponują środkami z budżetu państwa oraz własnymi pieniędzmi, pochodzącymi np. z opłat za studia. Rektory szkół prywatnych mogą jednak dysponować swobodnie wszystkimi funduszami, niezależnie od źródła ich pochodzenia; kaganiec w postaci obowiązku stosowania ustawy o zamówieniach publicznych jest nałożony tylko na uczelnie państwowe. Takie rozwiązanie nie służy ani uczelniom, ani studentom, tylko urzędnikom Ministerstwa Finansów. Zamiast obowiązku stosowania ustawy, wystarczy przecież wprowadzić wewnętrzną kontrolę zakupów i wydatków uczelni.
- **Jednym z Pana obowiązków będzie przystosowanie polskiej edukacji do standardów europejskich. Jak Pan to zrobi?**
- W edukacji nie istnieje jednolite prawo europejskie; możemy, a nawet powinniśmy, zachować swoją tożsamość. Musimy jednak pamiętać, że staramy się o wejście do Unii Europejskiej, a ona wymaga od naszej edukacji jakości kształcenia (czyli pewności, że student z bardzo dobrym dyplomem jest rzeczywiście bardzo dobry w swoim fachu) oraz dostosowania się do pewnych norm, np., wprowadzenia indeksów czy podpisów elektronicznych, rozwinięcia edukacji na odległość. W tym drugim przypadku trzeba jednak brać pod uwagę fakt, że elektronika i komputery nigdy nie zastąpią prawdziwego nauczyciela.

Rozmawiała:
/-/ Maria Wilczek-Krupa

Prof. Tomasz Goban-Klas z Uniwersytetu Jagiellońskiego został wczoraj powołany na stanowisko wiceministra edukacji w miejsce zdymisjonowanego wiceministra Adama Jamróza.

“Wiadomości KSN” Biuletyn Krajowej Sekcji Nauki NSZZ “Solidarność”

Redaguje zespół: Maria Wesołowska, Janusz Sobieszczański, Krzysztof Schmidt-Szałowski

opracowanie techniczne: Elżbieta Smorczevska

Adres redakcji: Krajowa Sekcja Nauki NSZZ “Solidarność”

ul. Waryńskiego 12, A 221, 00-631 WARSZAWA

tel/fax (0-22) 825 73 63, tel.(0-22) 660 98 78, kom. 0 603 123 438

e-mail: KSN@interia.pl

<http://www.solidarnosc.org.pl/~ksn>